

מסכת גיטין

פרק ב

א. המביא גט ממדינת הים ואמר, בפני נכתב אבל לא בפני נחתם, בפני נחתם אבל לא בפני נכתב, בפני נכתב כלו ובפני נחתם חציו, בפני נכתב חציו ובפני נחתם כלו, פסול. אחד אומר בפני נכתב, ואחד אומר בפני נחתם, פסול. שנים אומרים בפנינו נכתב, ואחד אומר בפני נחתם, פסול. ורבי יהודה מכשיר. אחד אומר בפני נכתב, ושנים אומרים בפנינו נחתם, כשר:

ב. נכתב ביום ונחתם ביום, בלי לילה ונחתם בלי לילה, בלי לילה ביום ונחתם בלי לילה, פסול. רבי שמעון מכשיר, שהיה רבי שמעון אומר, כל הגטין שנכתבו ביום ונחתמו בלי לילה, פסולין, חוץ מגטי נשים:

ג. בכל כותבין, בדיו, בסם, בסקרא, ובקומוס, ובקוננתום, ובכל דבר שהוא של קנא. אין כותבין לא במשקים, ולא במי פרות, ולא בכל דבר שאינו מתקיים. על הכל כותבין, על העלה של זית,

ועל הקרן של פרה, ונותן לה את הפרה, על יד של עבד, ונותן לה את העבד. רבי יוסי הגלילי אומר, אין כותבין לא על דבר שיש בו רוח חיים, ולא על האכלין:

ד. אין כותבין במחבר לקרקע. כתבו במחבר, תלשו וחתמו ונתנו לה, פשר. רבי יהודה פוסל, עד שתהא כתיבתו וחתמתו בתלוש. רבי יהודה בן בתירא אומר, אין כותבין לא על הנגר המחוק ולא על הדפתרא, מפני שהוא יכול להזדיף. וחקמים מכשירין:

ה. הכל פשרין לכתב את הגט, אפלו חרש, שוטה וקטן. האשה כותבת את גטה, והאיש כותב את שוכרו, שאין קיום הגט אלא בחותמיו. הכל פשרין להביא את הגט, חוץ מחרש, שוטה וקטן וסומא ונכרי:

ו. קבל הקטן והגדיל, חרש ונתפקח, סומא ונתפתח, שוטה ונשתפה, נכרי ונתגיר, פסול. אבל פקח ונתחרש וקטן ונתפקח, פתוח ונסתמא וקטן ונתפתח, שפוי ונשתטה וקטן ונשתפה, פשר. זה הכלל, כל שתחלתו וסופו בדעת, פשר:

ז. אף הנשים שאינן נאמנות לומר מת בעלה, נאמנות להביא את גטה, חמותה ובת חמותה וצרתה ויבמתה ובת בעלה. מה בין גט

לְמִיתָהּ, וְשֶׁהַכֶּתֶב מוֹכִיחַ. הָאִשָּׁה עֲצָמָה מְבִיָּאָה אֶת גִּטָּהּ, וּבְלִבָּד
וְשֶׁהִיא צָרִיכָה לֹמַר, בְּפָנַי נִכְתָּב וּבְפָנַי נִחְתָּם:

מקור: ספריא | Powered by Sefaria.org